

til — naar man vilde have Sygefæstfæloven — at gjøre det til en Tvangsløv; thi i Tydskland — har man sagt — der var der ikke ret mange Sygefæstfer, men — har man saa sagt — her i Danmark, hvor Sygefæstferne have fundet en frodig Udbredelse, der behøvedes det ikke; der vilde det være et Brud paa Udviklingen — saaledes har man udtrykt sig — at stride til en obligatorisk Sygeforsikkring, her behøver man det ikke, fordi der er saamange Sygefæstfer. Det forekommer mig, at denne Argumentation er ikke rigtig, og jeg skal senere hen i mit Foredrag gjøre opmærksom paa, at i det Mindste den høitærede Indenrigsminister, naar han taler om Ulykkesforsikkring, argumenterer i ganske modsat Retning. Det forekommer mig, at naar en Sag har vundet en temmelig betydelig Udbredelse i et Folk ad Frivillighedens Vej saa kan der ikke være nogen særlig Betænkelse ved at sige, at nu skal den Sag gjælde alle de Paagjældende. Naar derimod en Sag ikke har vundet nogen betydelig Udbredelse ad Frivillighedens Vej, saa er det meget misligt at gjøre det til en Tvangssag; hvis det altsaa var sandt, som det er blevet sagt, at Sygefæstferne i Tydskland før 1883, da Tvangsløven kom, ikke havde nogen synderlig Udbredelse, saa var det et meget uvovligt Foretagende af den tydske Regjering og Rigsdag brat at stride til Indførelsen af den obligatoriske Sygeforsikkring. Og paa den anden Side: da Sygefæstferne her i Landet have fundet en stor Udbredelse ad Frivillighedens Vej, saa kunde der ikke være store Betænkelse ved — da de altsaa have fundet stor Tilslutning i de Kredse af Befolkningen, som Loven særligt skulde gjælde — at gjøre Sygefæstferne obligatoriske; det vilde ikke være nogen stor Risiko at løbe derved; men selvfølgelig maatte det medføre visse Konsekvenser, som jeg senere skal komme til. Det forekommer mig, at denne Argumentation er mere rimelig end den anden. Men det er heller ikke ganske rigtigt, hvad man har sagt, at Sygefæstferne ikke havde synderlig Udbredelse i Tydskland før 1883, da Tvangsløven kom. Ikke at tale om, at de tydske Bjergværksarbejdere, som udgjøre en talrig Del af Tydsklands Befolkning, have fra gammel Tid havt deres egne Sygefæstfer, saa var der desforuden Jagforeningsfæstfer, og der var almindelige frie Foreningsfæstfer efter en temmelig stor Maalestok. Alle disse Sygefæstfer fik ved en Lov, som udkom 1876, visse mindre Begunstigelser, ganske som man her vilde give Sygefæstferne visse mindre Begunstigelser, og man mente saa, at naar de frie Sygefæstfer fik disse mindre Begunstigelser, vilde de tage

et stort Opving, og saa vilde de formere sig efter en betydelig Maalestok; deri tog man fejl; for i Stedet for at Sygefæstferne skulde gaa fremad efter Loven af 1876, gik de tvertimod tilbage, og da man i Begyndelsen af Tjirferne tog denne Sag op til fornyet Drøftelse, kom man derfor efter den grundigste Overveelse — Tydskferne skjænte jo altid deres Foretagender den grundigste Overveelse — til det Resultat, at skulde Sygefæstferinstitutionen faae nogen Betydning for Arbejderstanden, saa var man nødt til at gjøre Forsikringen obligatorisk. Men det, som slog Hovedet paa Sømmet i Tydskland, var dog, at man havde sat Sygefæstfæloven i Forbindelse med Ulykkesforsikkringsloven. Fjrend den tydske Regjering foreslagde Sygefæstfæloven, havde den forelagt et Lovforslag om Ulykkesforsikkring, og der maatte den optage en Bestemmelse om, at Ulykkesforsikkringen først skulde begynde 13 Uger efter, at Ulykken var stet, altsaa i de første 13 Uger efter Ulykkestilfældet skulde den tilskadekomne Arbejder klare sig selv, med mindre han var Medlem af en Sygefæstfe. Nu vise imidlertid statistiske Beregninger, at i Gjennemsnit 100,000 tilskadekomne Arbejdere vare komne sig igjen, fjrend de 13 Uger vare forløbne, og disse 100,000 Arbejdere, som vare komne til Stade, vilde altsaa ikke faae nogen Gavn af Ulykkesforsikkringen, hvis de ikke tillige vare Medlemmer af Sygefæstfen, og det var det, som bevirkede, at den tydske Regjering og Rigsdag besluttede sig til at indføre den obligatoriske Sygeforsikkring af Hensyn til Ulykkesforsikkringsloven. Den tydske Lov blev vedtaget den 15de Juni 1883 og traadte i Kraft den 1ste December 1884, har altsaa virket i 5 Aar. Der er naturligvis fremkommet adskillige Klager imod den af dem, som vare dens Modstandere. Man har sagt, at den tydske Sygeforsikkringslov arbejdede tungt, men det følger af sig selv, at store, omfattende Forholdsregler, som ere blevne satte i Kraft ved en Lov, maa altid i Begyndelsen være vanskelige at haandtere. Dernæst har man sagt, at Administrationen var overmaade dyr, og det er vistnok ogsaa en berettiget Anke; men jeg kan ikke se Andet efter den Forstand, jeg har paa den Slags Ting — og den er ganske vist ikke stor — at man muligvis kunde tænke sig, at Administrationen kunde indrettes paa en ganske anden Maade end i Tydskland. Dernæst har man klaget over, at efter at Tvangssygefæstfæloven var udkommen, steg Sygeprocenten meget betydelig. Procenten havde, før Tvangssygefæstfæloven kom, været 30, efter Tvangssygefæstfæloven steg Procenten til 50, men et Par Aar efter var